

Україна це я

*Ось він я! Заквітчаний попелом!
Нині віра моя пригнічена,
Нині біль пронизує плоть!
Де я блукаю, Господь!?*

Україно, це лише тобі

Україно, це лише тобі
Склали ми жалі і млості.
Це солдати наші в боротьбі
Кров твою відстоюють від злості.

Україно, цей нелегкий шлях,
Покривом недуги скутий,
Подолає віри птах,
Громом і вогнем напутий.

Твій високий спів воз'єднає душі!
Хто би не зумів прагнуть в день грядущий?
Бо твоя окраса не судоми й рани,
Але на Різдво син, що тягне сани!

Бо твоя окраса глухарі в Карпатах,
Сині небеса мрійників крилатих,
Кришталевий вітер із солоним смаком,
Золоті поля, шиті кмином й маком.

Визрій в наших думках словом і жагою!
Викуй, наче зброю, нам жевріть тобою!
Україно, люди, гори, села й ріки,
Моє серце ваше і душа навіки!

Зліпи собі душу

Зліпи собі душу з глини
чи скомкай з сирої землі.
Хай в ній виростають рослини,
дарують надію в журбі.

Сплети собі душу з вовни
або з полотна напни.
Нехай її носять човни,
що йдуть, поборовши страхи.

Склади собі душу з дров
чи хочеш з соломи скрутить?
Тоді надійний покров
від злив тебе захистить.

Зліпи її з галушок
чи з коржиків напечи –
завжди буде повно пампушок,
в комору прийдуть калачі.

Нехай вона буде різна,
про що тільки серце мріє!
Прошу, аби не залізна,
залізна з часом ржавіє...

Вернися живим

Сонце я бачу над чорних долин.
Не знаю чи зможу здолати один.
Ридаючи мати хоронить синів,
волає до неба: “Вернися живим!”
Та попри море самотніх годин,
серце шепоче: “Ти не один.”

Молюся до Бога: «Спасибі за дім,
за тата, за маму, родинний інтим,
спасибі за силу і захисту грім!»
І на колінах від болю кричу:
“Спаси і її - Україну мою!”

Од крику дитини Бог сльози пролив,
воїнів світла туманом укрит,
і кожного сина Неньки-Вкраїни
живим поверне в материнські обійми.

Я зажбурну

Я зажбурну у небо синій дощ,
Бо він набрид мені безкольоровим.
Хай падає серед асфальтних площ
І все фарбує пензлем світанковим.

Ніхто не скаже, що немає змін,
Що консерватори усі затяті.
Лиш сумно дихає камін...
І тхне від нього попелом багаття.

Я зажбурну у поле жовтий хмиз,
І все довкола буде пахнути сіном.
Нестиме нам вечірній бриз
Суницею, пампушками і кмином.

Буває й так, що хтось поцупить зорі.
Розіб'є мрії на маленькі скельця.
І на моїм квітучім полі
Розсипле солі і насіє перця.

Ми не рахуємо хвилини,
За котрі іншим помирати.
Стоїть мариновий полин,
І сил бракує вже жбурляти...

Хай наше слово...

Не слухаю гулки дзвінниці,
Прожога сонця не жалію.
Коли проходжу громовиці,
З наснагою меті радію.

Хай наше слово буде сталлю,
Туруючи свою дорогу
До п'єdestалу і Граалю.
Хай совість наша буде Богу.
Хай грім поразок не лякає -
Де є вогонь, там буде опік.
Бо навіть темний коваль знає,
Чого йому вартує поклик.

Розбиті мрії

Йде страшна з Росією війна,
Скільки буде тривати вона?
Рік чи два, а може аж п'ять,
І тоді уже я піду воювать?

Зараз вчуса, мрію, кохаю.
Світ пізнати, полюбити бажаю.
Хочу сина до школи уперше відвести,
І для доні русявії коси заплести.

Красуню дружину щодня цілувати,
А доведеться стріляти?
Як сьогодні хлопці молоді,
що й не знали життя,
а уже - на війні.

Вони мріяли, щось планували,
Та за мить у них все відібрали.
Першу посмішку рідної дитини
І сімейного щастя години.

Їм хотілось кохану обняти,
Їй зірки з небес дарувати.
Я не хочу вмирати...

О земле! Мариш грізний шлях...

О земле! Мариш грізний шлях!
В метких очах снують видіння
І стигнуть прагненням в віках
Твого найглибшого коріння!

Єдина посмішка лиха -
Зблисне неспокою дороги,
Коли свята твоя рука
Веде народ до перемоги!

Згустки крові...

Згустки крові стали серед горла.
Погляд в нікуди й назавжди.
Вир в думках болюче щемить скроні.
Пальці поспліталися в "прости"...

Може буду згадувати снами
Ці, заплутані у вузлик, відчуття,
Що шнурівками пульсують і руками
з лезами знаходять співзлиття.

Ти мовчиш, порожнієш і тверднеш,
Глину вперши між сірих очей,
І плануєш зранку вийти в небо -
Пташкою, останніми з дверей.

Весела гра

Привіт! Ви граєте у гру?
Ну що ж, пограєм, я веду.
Ось тільки правило нове -
Казати правду, так як є.

І так, відгадуйте: де хто.
Ви! Ви маєте усе терпіти,
По суті, ви усі - ніхто!
Байдуже владі, як вам жити.

Ой, дав підказку: ви - народ!
Тому, закрийте чернь свій рот.
А ти! Ти - голова усьому!
Король цього страшного дому!

Володар найсолодшої брехні!
Хто правду знає цю - уже в труні!

Впізнали?! То ж ідемо далі.
Ви! Ви – хитрі, підлі тварі,
Що за наживу й брудні гроші
Полюєте, неначе воші.
Усілись на мою Україну
І п'єте кров все без зупину.

О! Любий друже, час не гай,
Іди скоріше подихай!
Хм...Краще, певне, так сказати -
За Батьківщину честь вмирати!!!
Такі веселі ігри ваші?
Невже ви всі пропащі?
Готові смерть синів терпіти?
Цю кров не вдасться відмолити!

Так, знаю - більшості плювати,
Гадають - нам же не вмирати!
А хлопців - тьма: пішов-помер,
пішов помер, пішов-помер,
пішов помер, пішов-помер...
Та черга ваша вже тепер...

Час ваші правила змінити,
Тому що я планую жити

Час війни

Секунди, наче гармати.
З кожною нові втрати.
Зникають шляхи,
Їдуть дахи.
Забувають вірних боги.

Секунда – ти!
Немає часу - треба іти!

Твоя смерть - тільки механіка.
Інерційною тягнеться паніка.
Твоя смерть - тільки набой.
Саме так помирають герої...

Не хвилюйся, бо ти не море...

Не хвилюйся, бо ти - не море.
Будь дощем, лий собі за вікном,
Падай, стікай, розбивай опори.
Ти - хворий дощ, будь диваком.

Час, життя, думки
Висять на колоді карт.
Любов, руки-замки –
Ось це наш великий жарт.

Усім треба згортатися,
Але не калачиком у ліжку.
Нам треба згортатися кров'ю.
Треба їхати пішки.

Можливо,
Цілуючи людей у очі,
Стікай...
По руках, бо ти так хочеш.
Краще просто бути дощем...

Прибережній варті

Прибережній варті
Дме холодний бриз.
Олівець на парті -
Кращий в світі спис!

Жодна з вищих сил
Не поверне прерій,
Як культурний тил
Менший артилерій.

Тишо

Спасибі, тишо, що мовчиш,
Що давиш болісно на скроні.
Німа так дико верещиш...
Спасибі за твої симфонії.

Послухайте ж тишу хоч на хвилину,
Згадайте усіх, хто в неї поринув...
І поміж нас всміхнеться й мовчить.
Мовчи і нехай лише серце кричить...

Стиха усе, замовкли душі.
І тут усі, хто нас любив.
Так батькові згадались груші.
Це - час для сліз, а не для слів.